

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **J. G.**, zastúpenej JUDr. V. T., proti žalovanému **L.**, zastúpenému JUDr. V. K., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, pod sp.zn. 19 C 40/2004, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. februára 2009, sp.zn. 15 Co 420/2008 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 3. apríla 2008, č.k. 19 C 40/2004-167 určil, že žalobkyňa je vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Z., vedených v PK vložke ako parc. č. X. - stavebný pozemok vo výmere 1056 m² podľa identifikácie parciel z 19. októbra 2007, stavu podľa údajov registra CKN ako parcela číslo X. - vinice vo výmere 288 m² a parc. č. X. - záhrady vo výmere 768 m² v celosti. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že žalobkyňa splnila zákonom stanovené podmienky vydržania, keď s vecou nakladala ako so svojou a bola so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že jej vec patrí. Poukázal na ustanovenia § 132a a § 135a Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník držbu a vydržanie až do novelizácie zákonom č. 131/1982 Zb., t.j. do 1. apríla 1983, neupravoval. Až novela nanovo upravila ochranu držby a vydržania s možnosťou započítania času predchádzajúcej nepretržitej držby pred 1. aprílom 1983 s tým, že tento čas sa neskončil skôr, než 1. apríla 1984. Keďže žalobkyňa nehnuteľnosti užívala od r. 1986 a takto ich užívala aj v čase podania návrhu, pričom k prerušeniu užívania nedošlo a jej právni predchodcovia

nehnutelnosť užívali od r. 1949, návrhu žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 150 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. februára 2009, sp.zn. 15 Co 420/2008 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd zistil skutkový stav veci čiastočne odlišne od skutkového stavu, ako ho zistil súd prvého stupňa, a to v časti dĺžky trvania vydržacej doby. Na rozdiel od záverov súdu prvého stupňa mal za to, že od roku 1986 už žalobkyňa nebola dobromyseľná, teda v dobrej viere, že predmetné pozemky užíva dobromyseľne, avšak s poukazom na ustanovenie § 134 ods. 2 Občianskeho zákona v platnom znení, resp. ustanovenie § 132a a ustanovenie § 135a novely zákona č. 131/1982 Zb. konštatoval, že účinky vydržania nastali najneskôr do 1. apríla 1984, pričom do vydržacej doby 10 rokov je možné v danom prípade započítať i dobu, po ktorú predmetnú nehnuteľnosť užívali právni predchodcovia žalobkyne, t.j. otec a matka žalobkyne, keďže vec mali v nepretržitej oprávnenej držbe, a to ešte aj pred účinnosťou citovanej novely. V čase od 1. apríla 1983 do 1. apríla 1984 nebolo preukázané, že by došlo k prerušeniu plynutia vydržacej doby, keď v danom prípade bol započítaný čas od 1. apríla 1964, nie aj čas od roku 1949, kedy fakticky rodičia žalobkyne predmetnú nehnuteľnosť užívali. Právne účinky vydržania v danom prípade nastali zo zákona uplynutím vydržacej doby. Mal za to, že žalovaný ani v prvostupňovom, ani v odvolacom konaní nepreukázal žiaden hodnoverný doklad o tom, že by nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. b) O.s.p., keď žalobkyňa vystupovala v konaní ako účastníčka bez spôsobilosti byť účastníčkou konania. Rozsudok odvolacieho súdu označil za zmätočný, „právne a vecne nesprávny, nespravodlivý“, čoho dôsledkom je nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Namietal skutočnosť, že v konaní bolo rozhodnuté na základe nespoľahlivo zisteného skutkového stavu, že súd „nesprávne vyhodnotil listinné dôkazy a okolnosti s vecou priamo súvisiacimi, neprihliadol na ich podstatu a ich dôležitosť pre rozhodnutie.“ Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa, zrušiť a konanie zastaviť. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu označil dovolaním napadnutý rozsudok za právne správny, spravodlivý a zákonný a žiadal ho v plnom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade

v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade. So zreteľom na obsah dovolania žalovaného treba v danom prípade osobitne zdôrazniť, že § 237 O.s.p. spája prípustnosť dovolania výlučne len so závažnými procesnými vadami, a s výhradne tými, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť. Iné procesné vady (procesné vady inej povahy, než sú vady taxatívne vymenované v § 237 O.s.p.) a tiež iné nesprávnosti, než sú vady postupu súdu v konaní (napríklad nesprávnosti, ku ktorým došlo v rámci právneho posudzovania veci), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. b) O.s.p., t.j. že ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. V sporovom konaní zákon za účastníkov konania označuje žalobcu a žalovaného (§ 90 O.s.p.); žalobcom je ten, kto podal žalobu a žalovaným ten, koho žalobca v žalobe za žalovaného označil, a to bez ohľadu na to, či takto označený žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (t.j. či mu svedčí hmotnoprávna vecná pasívna legitímácia). Spôsobilosť byť účastníkom zodpovedá spôsobilosť mať práva a povinnosti v zmysle ustanovení § 7 a § 8 Občianskeho zákonníka (t.j. právna subjektivita a spôsobilosť na právne úkony). Okamihom narodenia má každá fyzická osoba spôsobilosť -

práva a povinnosti (právnú subjektivitu), smrťou právna subjektivita fyzickej osoby zaniká. Spôsobilosť fyzickej osoby vlastnými právnymi úkonmi nadobúdať práva a povinnosti vzniká v plnom rozsahu plnoletosťou. Žalobkyni, ako dospelaj a žijúcej fyzickej osobe, zákon priznáva právnu subjektivitu, jej pozbavenie alebo obmedzenie nebolo preukázané žiadnym súdnym rozhodnutím, preto je potrebné vychádzať zo stavu, že žalobkyňa má aj spôsobilosť byť účastníčkou občianskeho súdneho konania (§ 19 O.s.p.). Ak by aj prípadne žalobkyňa nebola v konaní aktívne vecne legitimovaná (nebola nositeľkou hmotného práva), nespôsobovala by táto okolnosť nedostatok spôsobilosti byť účastníkmi konania. Z uvedených dôvodov konanie netrpí vadou podľa § 237 písm. b) O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť sudy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ich postupom nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť predovšetkým tým, že oba sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia spôsobom vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p., dôkazy, ktoré boli vykonané, nesprávne vyhodnotili a nesprávne vec po právnej stránke posúdili.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcovi realizácie jeho procesných práv.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci,

nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu, dovolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť vykonávať dokazovanie.

Dovolateľ súdom nižších stupňov vytýka, že dôkazy, ktoré vykonali, nesprávne vyhodnotili. K uvedenej námietke žalovaného treba uviesť, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov; jeho rozhodnutie môže byť síce z tohto dôvodu vecne nesprávne, ale to ešte samo osebe nevedie k zmätočnosti rozhodnutia a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Obdobne pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z neúplných skutkových zistení, ide o námietku, ktorá ani len nepoukazuje na procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. Táto námietka by mohla byť zohľadnená len ak by bolo jeho dovolanie procesne prípustné. K jeho argumentom, ktoré by bolo možné podriadiť pod námietku tzv. inej procesnej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že takáto vada (i keby k nej v konaní došlo), by bola síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), sama osebe by ale nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Pokiaľ žalovaný v mimoriadnom opravnom prostriedku namietal aj to, že rozsudky súdov oboch nižších súdov nie sú dostatočne zdôvodnené (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (vid' § 237 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (s tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (vid' ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesne prípustné. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá, a to ani podľa § 237 O.s.p. (vid' napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk

Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 111/98). Preto sama skutočnosť, že v konaní prípadne došlo k procesnej vade tejto povahy (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), nemôže v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalobcu, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že súdy nižších stupňov mu svojimi rozhodnutiami odňali možnosť konať pred súdom tým, že nesprávne právne posúdili vec a vychádzali aj z nesprávneho skutkového zistenia, a to spôsobilo zmätočnosť oboch rozhodnutí.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Aj pre odvolacie konanie, s výnimkou postupu podľa § 214 ods. 2 platí, že na pojednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať lebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje verejný záujem (§ 214 ods. 1 O.s.p.).

Z ustanovenia § 117 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že pojednávanie vedie predseda senátu, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo dôstojne a nerušene.

Podľa § 118 O.s.p. po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu oznámi výsledky prípravy pojednávania. Ďalší priebeh pojednávania

určuje predseda senátu. Na záver môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa i k právnej stránke veci.

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

Na začiatku pojednávania podá predseda alebo poverený člen senátu správu o doterajšom priebehu konania. Potom sa vyjadria účastníci a prednesú svoje návrhy (§ 215 O.s.p.).

Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 21. januára 2009 (č.l. 188 spisu) vyplýva, že odvolací súd vo veci nedoplnil alebo nezopakoval dokazovanie v zmysle § 213 O.s.p. a pred vyhlásením rozsudku odvolacím súdom bol daný dostatočný časový priestor a možnosť právneho zástupcovi žalovaného zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že podľa ustálenej súdnej praxe skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Tak isto je to aj s tvrdením žalovaného o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu (vrátane súdu prvého stupňa) vychádza z nesprávneho skutkového zistenia.

V pojednávanej veci sa nejednalo o tzv. prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu a nedošlo ani k porušeniu práva na spravodlivú ochranu práv a záujmov účastníka konania – žalovaného (tzv. fair process).

V posudzovanej veci nejde ani o takú zmenu v právnom posúdení veci odvolacím súdom, ktorá mala mať za následok zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenie veci na ďalšie konanie. Ako súd prvého stupňa, tak aj odvolací súd zhodne posúdili skutočnosť, že žalobkyňa splnila podmienky vydržania. Odvolací súd len na rozdiel od súdu prvého stupňa bol pri výklade dĺžky trvania vydržacej doby toho názoru, že v danom prípade je potrebné započítať čas prechádzajúcej nepretržitej držby pred 1. aprílom 1983 u právnych predchodcov

žalobkyne a to od roku 1964 do 1. apríla 1984, kedy právni predchodcovia žalobkyne predmetné nehnuteľnosti dobromyseľne užívali.

K tomu, aby odvolací súd dospel k ním prezentovanému právnemu záveru, nepotreboval vykonanie ďalšieho dokazovania; pre svoj postup mal oporu v dôkazoch už vykonaných súdom prvého stupňa. Svoje rozhodnutie odvolací súd neoprel o nové skutkové zistenia, ku ktorým by sa účastníci nemohli vyjadriť podľa ustanovenia § 118 ods. 4 O.s.p. V napadnutom rozhodnutí tak nešlo o rozhodnutie, ktoré by viedlo k porušeniu procesných práv žalovaného skutkovo argumentovať, prípadne navrhnúť dôkazy. Žalovanému ako účastníkovi konania nebola preto postupom súdu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyne vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa však nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.), a preto jej ich dovolací súd nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. apríla 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

